

Duw me weg, houd me vast

duw me
WEG,
houd me
VAST

VANESSA GARDEN

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Duw me weg, houd me vast
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse uitgave © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Vanessa Garden
Oorspronkelijke titel: *Push me pull me*

Omslagontwerp: Jen Minkman
Vertaling uit het Engels: Olga Hoekstra
Tekstredactie: Jen Minkman
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste druk juli 2018
ISBN 978-94-92585-22-6
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor degenen die we moeten missen, maar die we nooit zullen vergeten

Ik wil mijn liefhebbende echtgenoot, mijn drie geweldige kinderen en mijn familie en vrienden bedanken. Jullie zijn de besten. Ik hou van jullie.

1

Ik was aan het werk en zat stiekem een of andere idiote memoire te lezen over de reizen die een Britse chef-kok had gemaakt door Egypte, toen de winkeltelefoon ging en met zijn schelle gerinkel het moment inluidde waarop mijn leven voorgoed veranderde.

Ik rukte mijn blik van de pagina weg en spiekte vanaf mijn plekje bovenaan de ladder over de rijen boekenkasten en de half gevulde tafeltjes in het café heen om te zien hoe mijn baas, Graham, opnam. Terwijl ik hem observeerde, vroeg ik me af wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd dat maakte dat hij met zijn hoofd schudde en ‘O, nee’ en daarna nog eens ‘O, God, Nee,’ fluisterde, terwijl hij zich met zijn vrije hand vastgreep aan de toonbank om overeind te blijven. Maar toen hij mij zag, fronste hij en verscheen het zakelijke masker op zijn gezicht; de uitdrukking die hij ook gebruikte voor ontevreden klanten of koeriers die maar de halve bestelling leverden, en draaide zich vervolgens de andere kant op. Misschien was die laatste bestelling boeken die hij had gedaan alwéér vertraagd.

Een doffe plof rechts van me trok mijn aandacht en ik wierp een blik op het gangpad met de dichtbundels, waar ik zag hoe een jongen van ongeveer mijn leeftijd de zware hardcover oppakte die hij had laten vallen. De onbekende jongen voelde dat er naar hem werd gekeken en hij keek op; de olijkleurige huid van zijn wangen verkleurde licht.

Het was waarschijnlijk een toerist. Er reisden continu toeristen door Donny Vale die kwamen om aan onze knapperige Pink Lady appels te knabbelen of om even bij te tanken. En

soms kochten ze een boek en bestelden ze koffie bij de ‘*Tea ’n Tale*’.

‘Hé,’ zei hij en in zijn blauwe ogen glom een nieuwsgierige blik.

Ik greep de ladder vast en keek onnozel om me heen, alsof er iemand anders in de buurt was die net zoals ik bovenop de ladder stond die tegen de top van de boekenkast leunde.

‘Hoi,’ antwoordde ik uiteindelijk en mijn wangen begonnen te branden toen me opviel hoe aantrekkelijk de jongen was. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

Hij droeg een pikzwarte spijkerbroek, een zwart T-shirt en zwarte, halfhoge laarzen. Niets zag er versleten uit, viel me op. Alles wat hij aanhad was gloednieuw. Hij droeg zijn haar in een soort van hanenkam, zonder dat zijn haar aan de zijkant was weggeschoren en hij kon gemakkelijk doorgaan voor een vers ingezworen *Goth*. Maar iets in zijn gezicht, waarschijnlijk de sprankelende blik in zijn ogen, deed me anders vermoeden. Hij was niet somber; hij was interessant, en hoe langer ik bleef staren, hoe prachtiger... op die net niet perfecte, “natte-droom-van-iedere-kunstenaar” manier.

Inmiddels had ik wel door dat ik al langer naar hem staarde dan je eigenlijk normaal kon noemen, maar ik kon mijn blik niet wegtrekken.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dankjewel. Ik red me wel.’

Ik ademde uit en bedacht me dat dit een mooi einde was van ons gesprekje. Dat ik gewoon mijn aandacht weer zou moeten richten op mijn boek en dan niet meer dat rare, glurende meisje zou zijn, maar toen moest hij zo nodig gaan glimlachen. Zo’n leuke, verlegen glimlach waardoor er een kuiltje in zijn linkervang verscheen en waarvan mijn hart begon te stotteren.

Op dat moment viel me ook zijn litteken op: een harde, zilvergrijze lijn die langs de gehele linkerkant van zijn gezicht liep en verdween onder de boord van zijn shirt. Rillend vroeg ik me af wie of wat hem dat had aangedaan.

Hij schraapte zijn keel en onze blikken haakten in elkaar. Zijn wenkbrauwen kwamen in een onuitgesproken vraag omhoog. Waarschijnlijk kreeg hij overal waar hij kwam te maken met van die starende blikken en nu was ik dus de volgende starende idioot die hij kon toevoegen aan zijn lijst met nog méér starende idioten.

De lichte bloes op mijn wangen van daarnet veranderde in een gloeiend helle vuur.

‘Ruby, je moet naar huis. Onmiddellijk.’

Ik schrok op en verloor bijna mijn houvast. Het boek *‘Vertel niet aan de koningin dat ik in Egypte de testikels van lammeren eet’* viel zijn einde tegemoet en kwam ongelukkig neer op de vertrapte en versleten moerasgroene vloerbedekking. Nu waren alle pagina’s verkreukeld; ze staken alle kanten behalve de goede uit.

Graham tikte met de draadloze telefoon tegen de aluminium ladder. Het ‘kleng kleng’-geluid dat hij daarbij maakte, vibreerde dwars door de zolen van mijn rode laarsjes en de trilling schoot langs mijn benen omhoog. Ik was dat telefoontje helemaal vergeten. Graham leek overstuur door zijn grijze wenkbrauwen, die in een diepe V-vorm op zijn voorhoofd stonden. Zo overstuur zelfs dat hij het beschadigde boek op de grond totaal negeerde, terwijl hij normaal gesproken helemaal uit z’n dak ging als hij ook maar een ezelsoor op een pagina ontdekte. Er was iets goed mis.

Hij wreef met een trillende hand het zweet van zijn voorhoofd, staarde voor zich uit en schudde zijn hoofd, alsof hij niet op de juiste woorden kon komen. Er trok een ijskoude rilling langs mijn nek.

‘Kom naar beneden, Ruby. Je moet nú gaan,’ zei Graham. Zijn gezicht was vreemd bleek; dezelfde kleur als de muren. ‘Je vader belde net.’

Een onheilspellend voorgevoel be kroop me en ik deed mijn best om het te negeren. Er waren legio mogelijkheden waarom ik nu naar huis werd gestuurd en niet allemaal waren ze

vanwege een vreselijke reden. Misschien wilden mam en pap wel ergens heen en moest ik op Jay passen. Nee. Wie hield ik voor de gek? Ze gingen nooit meer ergens samen heen. Dus dat kon het niet zijn. Dat ze me op het werk belden – en dan niet op mijn mobiel maar op de vaste telefoon van het café – betekende dat het serieus was.

Paniek zweefde rond in mijn buik en de appel-rabarbarmuffin plus de cappuccino met twee suikerklontjes die ik tijdens de lunch had gehad, maakten me plotseling misselijk.

Misschien was pap erachter gekomen van mam en Derek. Misschien had ze eindelijk genoeg moed verzameld om het tegen hem op te biechten of had hij hen betrappt terwijl ze...

‘Ruby, ik maak geen grapje,’ zei Graham, alsof hij normaal dagelijks geintjes uithaalde.

Ik slikte en haalde mijn telefoon uit de achterzak van mijn spijkerbroek om op het scherm te kijken. Geen gemiste oproepen, alleen een enkel berichtje van Martin. Automatisch drukte ik met mijn duim op het scherm en opende het berichtje van mijn beste vriend, dat net een paar minuten geleden verstuurd was. Het was leeg. Raar... Eerst het telefoontje en nu een berichtje zonder tekst... inmiddels was ik compleet in paniek.

‘Ruby,’ smeekte Graham.

‘Ik moet nog een uur,’ zei ik in de hoop zo ver mogelijk van huis te kunnen blijven. Ik wilde het niet weten. Ik was bang. Bang voor wat voor vreselijks me thuis te wachten stond.

Graham ademde diep in. ‘Je moet onmiddellijk naar huis komen, Ruby. Je vader stond erop.’

Mijn benen trilden en mijn knieën voelden week aan, dus hield ik me stevig vast aan de traptreden terwijl ik langs de ladder naar beneden kwam. Ik haalde diep adem en schudde mijn hoofd in een poging helder na te kunnen denken. Ik moest de grip op de situatie niet verliezen. Letterlijk niet en figuurlijk ook niet. Dat pap wilde dat ik naar huis kwam, hoefde niet te betekenen dat hij slecht nieuws had. Het kon juist het

tegenovergestelde zijn. Het kon wel iets geweldigs zijn. Misschien had hij eindelijk een grote prijs gewonnen met een van die puzzelblaadjes die hij iedere woensdag kocht.

Om de een of andere reden wierp ik een blik in de richting van de knappe jongen met het litteken. Hij keek me recht aan met – wacht eens even – medelijden in zijn ogen? Ik kon wel op een compleet verzorgde vakantie naar Hawaï gaan; wist hij veel. Ik wierp hem een vuile blik toe.

‘Wat zei hij dan?’ vroeg ik aan Graham toen ik eindelijk beneden stond.

Het kleine belletje klingelde en kondigde de komst van een nieuwe klant aan.

Graham zuchtte in plaats van mijn vraag te beantwoorden en klopte me op mijn rug, alsof hij wilde zeggen ‘ach, arme jij’. Alsof ik zijn medelijden nodig had. Het liet allerlei alarmbellen in mijn hoofd afgaan. Ik deed een stap naar achteren en mijn hart bonkte tegen mijn ribbenkast.

‘Is er iets met Jay?’

‘Zorg er nou maar voor dat je snel thuis bent, dan kom je er wel achter,’ zei hij op sombere toon, zijn gerimpelde lippen nu in een strakke lijn.

‘Is er iets gebeurd met Jay?’ herhaalde ik mijn vraag, mijn stem doorspekt met wanhoop. ‘Want als dat zo is, dan wil ik het nú weten.’

Rob, de vaste kracht, begon ondertussen melk op te schuimen voor de nieuwe klant.

‘Er is niets met Jay. Je kleine broertje maakt het goed. Maar meer kan ik niet zeggen. Je vader heeft me gevraagd je naar huis te brengen. Hij zal alles wel uitleggen als je er bent.’

Ik wierp een snelle blik naar het gangpad met de dichtbundels, maar de knappe jongen was verdwenen. Op zijn plek stond nu de oude mevrouw Patfield.

Mevrouw Patfield was een één meter tachtig lange, oudere dame die door de stad dwaalde en dan prevelde over enge-

len, geesten en kristal/regenboog/indigobaby's. Ze deed aan waarzeggen voor de lokale bevolking als die spirituele bijstand nodig had. Maar om de een of andere reden had ze een paar jaar geleden haar deuren gesloten en had ze sindsdien geen voorspellingen meer gedaan.

'Ruby, we moeten nú weg,' zei Graham, veel strenger dit keer.

Hoewel we tussen de boekenkasten stonden, zetten de klanten aan het dichtstbijzijnde tafeltje, de Rode Mannen – een groep bejaarden die door de stad liepen gekleed in capes en met rode hoeden op, gewoon omdat ze dat konden maken – hun koffie neer en leunden ze voorover in hun stoelen, hun blik tussen de schappen door gericht op mij en Graham. De tafel vol met dames achter hen, die zichzelf 'Book Babes' noemden, begonnen met hun stoelen en kinderwagens te schuiven, zodat ze samen met de Rode Mannen ook tussen de ruimtes tussen de boekenkasten door konden gluren.

'Wacht even, Ruby,' zei mevrouw Patfield, haar stem korrelig en zo zwaar als een mannenstem.

Verrast dat ze wist hoe ik heette, draaide ik me om naar de oude vrouw. Ze had aparte, lichtgekleurde ogen en toen ze haar blik op mij richtte, kwamen de haartjes in mijn nek omhoog.

'Kan ik u ergens mee helpen?' vroeg ik, ondanks Grahams tegensputteren.

Mevrouw Patfield keek me recht aan en zei niets.

Graham schraapte zijn keel, maar de oude vrouw hield haar blik op me gericht. Ze knipperde niet eens met haar ogen. Het maakte me onzeker en het werd nog verontrustender toen haar ogen mistig werden en de tranen langs haar wangen begonnen te stromen.

Een deken van verdriet drukte op mijn schouders, maakte me huiverig.

'Gaat het wel goed met u?' fluisterde ik, mijn woorden flinterdun. Graham trok aan mijn arm en wierp een behoedzame

blik op mevrouw Patfield.

‘Dit is niet het moment,’ zei hij tegen de oude vrouw, alsof ze elke dag tegenover willekeurige tieners in tranen uitbarstte.

De vrouw schudde haar hoofd terwijl er meer tranen langs de groeven en barsten in haar verweerde huid liepen. Ze haalde een zakdoekje uit de zak van de lange, zwarte houtje-touwtje-jas die ze droeg en vouwde die met haar lange, dunne vingers open. Vervolgens drukte ze het zakdoekje tegen haar natte, bleke wangen.

Mijn lichaam verstijfde onder haar onafgebroken blik.

Toen zei ze iets waardoor ik langs de tafels en stoelen schoot, de Akubra-hoeden van het rode gezelschap liet opvliegen en de deur uit rende.

2

Tegen de tijd dat Graham me thuis afzette, was mam al weg. Er was geen briefje waarin ze alles uitlegde, zoals dat in films altijd gebeurde. Geen ‘ik hou van je’. Geen teder afscheid. Alleen maar plassen met bloed, dat dwars door de boxspring van het bed van mijn ouders sijpelde en een metaalachtige geur achterliet die nog jaren in huis zou blijven hangen. Ze had het blijkbaar gedaan vlak nadat ik vanochtend naar school was vertrokken.

Pap stond in de woonkamer met onze buurvrouw mevrouw Simich, een weduwe. Ik stond ook voor de straalkachel in de woonkamer, mijn voeten aan de grond genageld en doodsbang om me te bewegen omdat iemand dan misschien het idee zou krijgen om me te troosten. Mijn vader en de buurvrouw zaten samen op de groene bank van velours. Twee mensen die in de afgelopen jaar niet méér samen hadden gedeeld dan een paar vriendelijke gesprekken en wat tips over tuinieren, en die elkaar nu als enige hoop voor de ander overeind hielden. Op de een of andere rare manier was ik jaloers op ze; op hun vermogen om los te laten wat ze vanbinnen voelden. Want hoewel mijn keel pijn deed en mijn hart loodzwaar aanvoelde, welden er geen tranen op.

Het was inmiddels drie uur geleden dat ik erachter was gekomen en ik wist zeker dat er iets goed mis met me was. Normale mensen huilden als iemand van wie ze hielden, stierf. Ik had dagen gehuild toen oma Milton was overleden, dus ik wist dat ik het kon.

Mijn lippen beefden terwijl een ijzig gevoel me overspoelde;

een gevoel zo koud dat het de warmte van de kachel verjoeg.

Misschien hield ik niet van haar.

Ik schudde mijn hoofd en beet op het enige stukje nagel dat nog over was, aan mijn linkerpink. Nee, ik werd gek door de shock. Ik hield meer van mama dan van wie dan ook. Ik aanbad haar zoals een idiote, afhankelijke pup. In mijn wereld kwam de zon op en ging de zon onder speciaal voor mijn moeder. Althans, dat was zo geweest voordat ze iets met Derek begon.

De steen in mijn borstkas, waar eerst mijn hart had gezeten, werd nog zwaarder toen ik zag hoe pap diep en hijgend ademhaalde, zijn ogen wijd opengesperd, terwijl het besef dat mam echt nooit meer terugkwam, opnieuw over hem heenspoelde. Hetzelfde gebeurde mij keer op keer. Mijn gedachten dreven af – ik dacht aan het boek dat ik op het werk aan het lezen was, of aan de interessante jongen met de blauwe ogen en het litteken aan de zijkant van zijn gezicht, of aan wat ik morgen eens zou gaan doen – maar dan voelde ik ineens weer die bekende, ijzige sensatie die vanaf mijn nek langzaam langs mijn ruggengraat naar beneden zakte om zich vervolgens over mijn ribben uit te spreiden en mijn hart te bevriezen. Dan wist ik het weer. En iedere keer werd het erger. Het voelde alsof de wereld ophield te bestaan. Alsof de muren, het plafond en de hemel aan stukken sloegen en de brokstukken op me neer regenden waar ik stond. Alleen.

Toen mevrouw Patfield zei dat het haar speet van mijn moeder wist ik direct dat mam dood was. Ik voelde het tot in mijn botten. Ik had alleen niet verwacht dat ze zelf een einde had gemaakt aan haar leven. Ik nam aan dat het ging om een auto-ongeluk. Ze was een slechte chauffeur, altijd afgeleid door haar telefoon of door de muziek waarnaar ze luisterde.

Ik sloot mijn ogen en wenste dat ik de afgelopen drie uur – of nog liever, de hele dag – weg kon knippen. Dat ik terug kon gaan naar vanochtend. Dan had ik school kunnen laten schieten en was ik thuis gebleven om een oogje in het zeil te

houden. Misschien hadden mam en ik zo'n meidendag kunnen houden, zoals die moeders en dochters op tv deden. Samen winkelen en lachen en lunchen. Ik had altijd al zoiets willen doen met mam.

'Kom hier, Ruby,' wenkte pap me tussen het snikken door. Hij maakte zich los van mevrouw Simich, die haar keel schraapte en haar gezicht droogwreef. Ze had dit niet verdiend; zij was degene die mam had gevonden. Blijkbaar was ze langsgelkomen om te kijken waarom Jay maar bleef huilen. Ik vroeg me af of mam eraan had gedacht wie haar zou vinden toen ze haar vertrek uit deze wereld aan het plannen was. Wat nu als Jay uit zijn bedje was geklommen en de slaapkamer was ingelopen? Wat als ik eerder uit school was gekomen en nog even langs huis was gegaan, in plaats van rechtstreeks naar mijn werk?

Withete woede blies door mijn aderen heen. Ik schrok ervan. Zo snel de woede was opgekomen, werd die ook weer vervangen door een gevoel van schaamte dat nog tien keer zo erg was. Hoe kon ik nu een paar uur nadat ze ons had verlaten, zo boos zijn op mam?

'Ruby, lieverd, kom bij die kachel vandaan voordat je laarzen smelten,' zei pap. Zijn normaal zo heldere groene ogen waren bloeddorlopen en zijn blik glazig. Maar ik kwam niet van mijn plek. Het maakte niet uit hoe vaak ik me warm probeerde te wrijven of hoe dicht ik bij de kachel stond, niets leek de bevroren kilte die in mijn lijf bleef hangen, te verjagen. Mam had ons achtergelaten. Ze had ervoor gekozen om zonder afscheid bij ons weg te gaan. De kans om haar gelukkig te maken, om haar te laten blijven, had ze niet eens aan ons gegeven. Ze was gewoon gegaan.

'Jay slaapt nog,' zei pap, alsof ik ernaar had gevraagd. 'Het is mevrouw Simich gelukt om hem weer in slaap te krijgen nadat de ambulance en de politie weg waren.' Pap sloeg zijn handen om de kop met grauwe koffie die al meer dan een uur op het tafeltje had gestaan. Er kwam geen stoom meer omhoog uit de

beker, maar toch hield hij de mok vast alsof die hem warmte gaf.

Mevrouw Simich draaide de gouden trouwring rond haar vinger, haar hoofd gebogen, in gedachten verzonken. Haar man Visko was nog maar zes maanden geleden gestorven.

‘Waar is... mam? Ik bedoel... haar lichaam?’ kraakte ik. Het waren de eerste woorden die ik sprak sinds ik was thuisgekomen en ze voelden vreemd. Alsof ik een actrice was die haar tekst oefende voor een rol waarvoor ik niet had geoefend, in een film waar ik niet in wilde spelen en die ik ook nooit wilde zien.

Pap liet een zachte, bibberende zucht ontsnappen en drukte met zijn duim en wijsvinger in zijn ooghoeken. Ik kromp in elkaar. Ik had mijn grote, sterke vader nog nooit eerder zo gebroken gezien.

Mevrouw Simich vestigde haar vochtige, bruine ogen op me en keek me aan alsof ze iets troostends wilde zeggen. Het zorgde ervoor dat mijn keel zich dichtkneep tot ik het gevoel had dat ik stikte. In plaats van te spreken, haalde ze haar magere, gebruide hand door haar bruine haar met wat grijze lokken en stond op. Ze draaide zich naar pap. ‘Ik laat jullie twee alleen. Je kunt kleine Jay altijd bij mij brengen. Ik pas graag op hem.’

Voordat ze wegging, kneep ze zachtjes in mijn arm. Het gebaar leidde er alleen maar toe dat mijn keel nog dichter ging zitten. Ik knikte haar stilletjes dankjewel toe en staarde naar de gloeidraad van de kachel tot het aan de voorkant van mijn ogen even hard brandde als erachter.

‘Ze is in het ziekenhuis,’ zei pap, nadat mevrouw Simich de deur achter zich had dichtgetrokken.

Ik keek op, een oranje kronkel in mijn blikveld.

‘Gaan we naar...eh... naar haar toe?’

Pap schudde zijn hoofd. ‘Tenzij jij dat wilt?’

‘Nee,’ antwoordde ik snel. Te snel. Mams prachtige gezicht, nu grijs en levenloos... daaraan denken was te vreselijk. Het

was beter om me haar ranke schoonheid te herinneren. Haar zachte, golvende, blonde haar en de spaarzame glimlachjes waar ze ons mee verwende, die zeldzame paar keer dat ze gelukkig genoeg was om het te uiten.

Pap fronste. 'Je denkt toch niet aan die ruzie die jullie hadden?'

Ik schudde mijn hoofd. Nee, daar had ik niet aan gedacht. Maar nu wel. Nu zag ik weer de manier waarop mam gisteren naar me had gekeken, hoe haar treurige ogen me in stilte om vergeving hadden gesmeekt terwijl ik een hysterische Jay probeerde te troosten. Ze had hem alleen in zijn bedje achtergelaten terwijl zij de hele middag bij Derek, onze buurman, had gezeten. Hij had zijn nieuwste nummer gespeeld op zijn gitaar.

Van binnen klonterde alles samen tot er een steen in mijn borstkas lag en ik herinnerde me hoe ik haar vol afschuw had aangekeken. Misschien was ik te hard voor haar geweest. Misschien had mam vanwege mij zelfmoord gepleegd. Mijn maag draaide zich om bij die gedachte.

Laat het alsjeblieft niet onze ruzie zijn geweest waardoor je nu dood bent, mam. Het spijt me. Het spijt me zo. Ik zal nooit weer op die manier naar je kijken. Ik beloof het.

Iemand klopte op de voordeur. Het was een zacht klopje, alsof degene die achter de deur stond hoopte dat we niet open zouden doen.

Pap stond op en wreef met zijn handen over zijn gezicht. 'Blijf hier, Ruub, alsjeblieft,' zei hij toen ik eindelijk een stapje bij de kachel vandaan zette en naar mijn kamer wilde vluchten. 'Ik kan dit niet alleen. Mevrouw Simich heeft de begrafenisondernemer gebeld; haar neef. Misschien is hij het wel.'

Mijn telefoon vibreerde in de achterzak van mijn spijkerbroek.

Martin: Ik ben er over vijf minuten

Martin. Godzijdank. De enige persoon die ik nu wilde zien. En dit keer was het berichtje tenminste niet leeg. Even vroeg ik me af hoe hij het wist, maar dat was stom van me. Donny Vale was een kleine stad waar nieuws zich sneller verspreidde over de hekken en langs de straten dan een blad naar beneden kon dwarrelen op een zuchtje wind. Iedereen zou het nu wel weten van mam. Iedereen in de stad had het over ons gezin. Mam zou het verschrikkelijk hebben gevonden. Voor de buitenwereld hield ze altijd de schijn op dat we een ‘gelukkig gezin’ waren. Als ze moe was, of depressief, waren wij de enigen aan wie ze dat liet blijken. Martin moest het blanco berichtje van eerder per ongeluk hebben gestuurd, vlak nadat hij er achter kwam. Mijn beste vriend kennende was hij tijden bezig geweest om de juiste woorden te vinden, zijn berichtje herschrijvend en de tekst weer deletend tot hij het uiteindelijk gefrustreerd opgaf en per ongeluk een leeg berichtje stuurde.

Met een rilling dacht ik terug aan de tranen van mevrouw Patfield. Zij had het geweten. En ze zei dat het haar speet. Ze had het op een manier gezegd alsof zij verantwoordelijk was voor mams dood, niet zoals mensen zeiden dat het hen speet als ze eigenlijk ‘gecondoleerd’ bedoelden. Maar dat was onmogelijk. Ik wist vrij zeker dat mam die hele vrouw niet eens kende.

‘Kom binnen,’ kraakte pap.

Ik schoof de telefoon terug in mijn zak en vroeg me af of ik een duikvlucht naar de bank kon maken voordat de begrafenisondernemer of andere rouwende bezoekers binnenkwamen, of dat ik zou blijven staan waar ik stond. Als ik zat, zouden ze me misschien niet proberen te verstikken met knuffels. Misschien was het Martin wel. Daar kon ik alleen maar op hopen. Misschien konden we onszelf opsluiten op mijn kamer en net doen alsof dit allemaal niet echt gebeurde. Misschien kon ik mezelf voor de gek houden en denken dat mam een nachtje bij vrienden in de stad bleef slapen en dat ze er daarom niet was.

Zelfs het idee dat ze was weggelopen met Derek zou volstaan. Alles was beter dan die bloedvlekken en de wetenschap dat ze de dood had verkozen boven ons.

‘Het spijt me verschrikkelijk, Jeremy,’ klonk een diepe, rauwe stem. Het was een stem die ik direct herkende; een stem die ik plotseling haatte.

‘Laat hem niet binnen, pap,’ zei ik en ik kwam naar de deur toe, mijn blik vastgekleefd aan de rafelige stromat met ‘welkom’ erop, zodat ik niet naar het gezicht van onze buurman hoefde te kijken.

‘Ruub, lieverd, ik begrijp dat je overstuur bent...’ begon pap.

‘Het geeft niet,’ onderbrak Derek pap. ‘Laat maar zitten.’

Ik schudde mijn hoofd en keek hem eindelijk in zijn be-
traande ogen. Over die diepbruine ogen had ik vier jaar geleden
in mijn dagboek geschreven. Ik was dertien en zat ik mijn “ik
ben verliefd op een oudere man”-fase. ‘Je hoeft hier niet meer
terug te komen.’ Mijn stem klonk laag, als van een vreemde. ‘Je
hebt wel genoeg gedaan.’

Paps gezicht werd rood en zijn ogen werden groot van
schrik. ‘Ruub,’ fluisterde hij woedend. ‘Wat bezielt jou?’

Mijn blik schoot van pap naar Derek en weer terug naar pap.
Met mijn zweterige handen zocht ik steun in de hoek van de
koude, gladde muur. Ik schudde mijn hoofd. ‘Hoe kun je het in
godsnaam níet weten?’ vroeg ik tussen opengeklemd tanden.

‘Wat weten?’ vroeg pap, zijn groene ogen opengesperd en
vol vertrouwen, zijn rossige wenkbrauwen opgetrokken. Op
dat moment realiseerde ik me dat hij net zo onschuldig was in
dit alles als Jay dat was en dat ik de enige in ons gezin was die
wist van mams affaire. De enige die iets had kunnen doen of
zeggen om het te veranderen, voordat mam besloot dat ze ge-
noeg had van alle leugens en bedrog. Nu zou pap haar opnieuw
verliezen, voor de tweede keer vandaag, en dat was net zo goed
mijn schuld als de schuld van Derek.

‘Niets,’ mompelde ik, voordat ik me omdraaide en de gang

uitrende. Derek riep me na, zijn stem zwak en ver weg, alsof hij verdronk en ik een menselijke reddingsboei was.

En dan te bedenken dat ik ooit had gedacht dat hij de meest fascinerende en knappe man op de wereld was. De man met de gave oldtimer die Martin en mij liet helpen met het sleutelen aan de motor en ons soms al het chroom liet poetsen. De man die in een band speelde die openingsact was geweest op hetzelfde 'Big Day Out'-festival waar ook Nirvana had opgetreden toen hijzelf nog een tiener was. Hij was met een rugzak de wereld over geweest en had alles gezien. Ik had mijn kamer versierd in allerlei exotische en multiculturele stijlen door zijn wilde reisverhalen. Hij was een goeroe in alles. Dat dacht ik tenminste. Tot hij besloot dat mijn moeder zijn muze was.

God, wat had mam in hemelsnaam bezielde?

Ik schudde mijn hoofd. *Daar zou ik nu nooit meer achter komen.*

De gedachte kwam binnen als een vuistslag in mijn maag.

Ik zou mam nooit meer zien, zou nooit meer met haar praten, nooit het gesprek met haar hebben waar ik altijd van droomde op het moment dat ze eindelijk weer eens gelukkig was. Zo'n gesprek waarin we het hadden over onze favoriete boeken en films, over de jongens die ik leuk vond, over mijn wens om te gaan reizen, om alle uithoeken van de wereld te bezoeken. Ik zou nooit aan haar kunnen bekennen dat ik eigenlijk geboren had willen zijn met haar schoonheid. Haar ranke, gouden schoonheid waardoor iedereen die haar leerde kennen, mijzelf inclusief, haar in zijn armen wilde nemen en voor haar wilde zorgen. Ook al was ze een volwassen vrouw.

Ik liep langs Jays kamer en wilde er bijna naar binnen gaan om hem zachtjes wakker te maken zodat ik zijn kleine lijfje tegen me aan kon drukken en de snelle slagen van zijn kleine hartje tegen me aan kon voelen. Ik deed het niet; ik liet hem zijn gelukzalige dromen dromen. Waarom zou ik hem wakker maken en de realiteit in trekken? Een wereld waarin hij zou moeten leven zonder moeder.

In plaats daarvan leunde ik met mijn voorhoofd tegen zijn witgewassen houten deur en liet het beeld van mijn kleine broertje, dat opgerold in een hoekje van zijn bedje lag met de knuffel in de vorm van een treintje onder zijn kin gestopt, me verwarmen.

Na een paar minuten duwde ik me weg van Jays deur en liep naar mijn eigen kamer. De gedachten aan Derek maakten me opnieuw kwaad. Wat een lef had hij om hier te komen voor mijn vader.

De bel van de voordeur ging opnieuw en ik ramde mijn slaapkamerdeur zo hard dicht dat mijn kaptafel ervan trilde. Het porseleinen muziekdoosje in de vorm van een draaimolen ging erdoor draaien; het liet drie klanken horen voordat het weer stilviel. Gelukkig was Jay een diepe slaper en werd hij er niet wakker van.

Het kippenvel stond op mijn armen toen ik naar de met de hand beschilderde paarden keek. Mam had me het speeldoosje gegeven voor mijn vijfde verjaardag en elke keer als ik mijn kamer een geografische make-over gaf, lukte het me toch niet om het ding op te bergen of weg te doen. Zelfs al vloekte het onwijs met het huidige Egypte-thema van mijn kamer.

Het was het enige voorwerp dat een glimlach aan mijn moeders gezicht ontlokte als ze mijn kamer binnenkwam, en dat was zo goed als nooit. Misschien lachte ze omdat het haar herinnerde aan hoe het was toen ze het speeldoosje aan me gaf; alleen maar giechelen en knuffelen. En een jaar later, niet lang na mijn zesde verjaardag, stopte ze met gelukkig zijn. Ik wist niet waardoor dat was gekomen en daar zou ik nu waarschijnlijk nooit meer achter komen.

Iemand klopte op de deur van mijn slaapkamer.

‘Laat me even alleen,’ zei ik voordat ik mezelf voorover op mijn bed liet vallen en mijn oude knuffelvarken tegen mijn hals drukte. Hij rook vaag nog naar chocolade en zure melk, iets dat er jaren geleden op was gemorst.